За мною Київ тягнеться у снах.
Зелена глиця і темнава червінь
достиглих черешень. Не зрадьте, нерви:
попереду — твій край, твій крах, твій прах.
Прослалася дорога — вся в снігах,
і простори — горбаті і безкраї —
подвигнуть розпач. О коханий краю,
ти наче посаг мій — у головах.
І сива мати височіє в снах.
Рука її, кістлява, наче гілка
у намерзі. Лунає десь гагілка,
і в сонці стежка. Й тупіт у степах.